

Az emmausi úton

Húsvét ünnepe utáni első vasárnap - Fehérvasárnap

„... Bár lehetetlennek tartja a megmaradt nép, hogy ez így legyen abban az időben, az én számomra ez mégsem lehetetlen – így szól a Seregek Ura. Ezt mondja a Seregek Ura: Íme, én kiszabadítom népemet napkelet földjéről és napnyugat földjéről. Hazahozom őket, és Jeruzsálemben laknak; az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek, valósággal és igazán.” (Zakariás 8,6-8)

A húsvét ünnepét követő első vasárnap ősi latin elnevezése: „*Quasi modo geniti*” mely elnevezés Péter apostol levelének latin fordítását idézi: *"Mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre"*. (1 Péter 2,2) Ehhez a vasárnaphoz egyházi és népi szokások is illeszkednek, így hagyományosan ekkor tartották a konfirmációt, valamint a keleti egyházban az elhunytakra való emlékezőt.

Amikor valamely prófétai könyv igéje kerül elénk, akkor szükséges megvizsgálnunk, hogyan teljesebben be annak szavai, másrészt, hogy milyen üzenete van a kortárs ember számára. Zakariás próféta könyve egy próbatételes nehéz időszakot tár elénk, amikor hetven évnyi babiloni fogság után a zsidó nép hazatérhetett a saját földjére azzal az ígérettel, hogy újra felépíthetik hitük és önazonosságuk központját, a templomot. A templomot, amelyre mint az Örökkévaló lakóhelyére tekintettek, a templomot, mely jelenlétével az örökkévaló valóságos közöttük létét hordozta. Ha a templom áll, akkor Isten ott van a népével, akkor megóvja és megvédi minden veszedelemtől és ellenségtől. A hazatérést követően aztán a hatalmas kiterjedésű birodalomban a hatalomváltás következtében lázongások és felkelések törtek ki, melyet erős megtorlás követett.

Ez történt Judeában is, ahol a fogság utáni kor reményteljes vezetőit eltávolították, az adóterheket növelték, az embereket pedig egymás ellen fordították. Mivel a korábbi fogság még a nép emlékezetében élt, ezért tudták jól, hogy „*jó csendben várni az Úr szabadítására*” – ahogyan azt Jeremiás próféta mondta. (JSir 3,26). A korábbi lelkesedést, a hosszú rabságból való szabadulás érzését már csak a múlt emlékezte hordozta, a jelenben a bizalmatlanság vetett gyökeret az emberi szívekben és ki-ki amint tehette bezárkózott a saját világába. A jövőbe vetett remény szertefoszlott, hallgatásra és konfrontálódás-mentességre való törekvés lett a jellemző annak érdekében, hogy legalább az megmaradhasson, amit addig elértek. Ebben a történelmi és társadalmi helyzetben szólal meg Zakariás, aki az Örökkévaló üzenetét hirdeti. Ő is megtérésről beszél, hangneme mégsem a megszokott prófétai ítélethirdetés, hanem a féltőn szerető Isten szavának a tolmácsolása, aki szeretné, ha a népe lélekben megújulna és meglátná, hogy nem önmagában, nem a saját erejében és emberi lehetőségeiben kell bízni, jövőt építenie és szabadulást remélnie, hanem Benne, a történelem Urában, akinek kezében csupán eszközök a hatalmas birodalmak és vezetőik is.

Nézzük meg, hogyan teljesedtek be és váltak valóra a próféta szavai. Jézussal szemben az volt az egyik fő vád, hogy a templommal a kultusz és hitélet központjával kapcsolatban azt mondta: „*Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.*” (János ev. 2,19) Már az evangélista is hozzáfűzi, amikor lejegyzte ezt a mondatát Jézusnak, hogy „*Ő azonban testének templomáról beszélt. Amikor azután feltámadt a halálból, visszaemlékeztek tanítványai arra, hogy ezt mondta, és hittek az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.*” (János ev. 2,21-22)

Zakariás próféciája Jézusban teljesedett be, mert felépült, feltámadt az Isten „*temploma*” az Örökkévaló megjelenítője és hordozója. Jézus feltámadásának élet-változtató és alakító hatása volt a tanítványokra. A Feltámadottal való találkozást követően már nem ugyanazok többé. „*Íme, én kiszabadítom népemet napkelet földjéről és napnyugat földjéről*” – hangzik a prófécia, és a tanítványok átéltek, megtapasztalják, hogy Isten Jézusban kiszabadította őket a megkötözöttség és reménytelenség hatalmából. Már nem tartja őket fogva semmi. A tanítványok Jézus feltámadása után újjászületnek. Hisznek Jézusban mint Megváltóban, mint az Isten fiában, akinek el kellett jönnie, hogy megváltást és szabadulást hozzon. Ezt átélve a tanítványok már nem ugyanazok többé, mint akik voltak. Átalakult és megváltozott az életük, az életlátásuk és értelmezésük. Ismert mondásaink közé tartozik, hogy „*fából nem lesz vaskarika*”. Ebben a mondásban van egy enyhe kesernyés lemondás, mert azt üzeni, hogy nem várható változás ezzel vagy azzal az emberrel kapcsolatban. Az Örökkévaló szavain tájékozódó ember azonban tudja és vallja és remélhetőleg önmagán is tapasztalta, hogy de igenis lehet, lehet „*fából vaskarika*”, mert Isten igéje élő és ható, hatni változtatni tud. Ilyen változást éltek meg nem csak az apostolok, hanem az elmúlt 2000 év minden Jézust követésére szegődött tanítványa.

Akik addig a sötétségben, az árnyékban jártak, azoknak életére a világ világosságának fénye ragyogott rá. Jézus a feltámadását követő első találkozáskor így köszönti a tanítványokat: Békesség nektek! És ma, az otthonok bezártságában, vagy éppen a kórházi szobák betegágyán kiszolgáltatottan fekvők számára, mindazok számára, akik ma is félelemben élnek, újra azt mondja mindnyájunknak, bármilyen élethelyzetben, kilátástalanságban és megszorított szívvel találjon is bennünk: „*Békesség nektek!*” Legyetek a tanítványaim és a tanúim, legyetek a követőim és én megnyugosztalak titeket.

Most a járvány miatt egyfajta bezártságban van részünk és hiányoznak a személyes találkozások. Sokan vannak közösségeinkben, akik lelki fájdalmak terhét hordozzák, talán súlyos betegségtől, vagy a magány és kiszolgáltatottság érzésétől szenvednek. Bárhogyan, bármilyen élethelyzetben is találjon Testvérem ez az igei üzenet, biztos lehetsz abban, hogy Jézus ott van a bezárt szobában, megáll melletted és azt mondja: békesség neked! Halld meg a szavát, mellyel vigasztalni és bátorítani akar. Halld meg a biztatását, bármilyen élethelyzetben vagy is, halld meg az üzenetét, mellyel túlláttat életed korlátain és határain, mert többé nem a halálé az utolsó szó, nem a nagy semmi vár, hanem ígérete szerint az Örökkévaló kegyelmes szeretete. Új lehetőséget kapunk! Egy új kezdetet! Méghozzá egy olyat, amelyben nem a külső körülmények fognak meghatározni minket, ugyanakkor amire szükségünk van, azt megkapjuk. Egy olyan élet lehetőségét kapjuk meg, amely nem a félelemtől, hanem a reménységről szól. Isten ma lehetőséget kínál! Ő mindent megtett, mindent odaadott érted! Jézus feltámadása, a halálon győztes Úr megjelenése Zakariás próféciájának beteljesedése, amint könyvének záró szavai így szólnak: „*Istenük lesznek, valósággal és igazán*”. Ebben a szilárd megállásban lehet hinni, ez tud erőt adni másoknak is, ezt adjuk tovább ebben a mai bizonytalan helyzetben, amikor a korlátlanok vélt, - valójában nagyon is korlátolt emberi lehetőségek szétolvadnak.

Imádkozzunk

Urunk, teremtsd újjá egyházadat, és tedd újjászületett gyermekeid élő közösségévé, amely szavaival és cselekedeteivel hitelesen tanúskodik mindenek iránti szeretetedről. - Ámen -

(Dr. Pöcze István)